

Mysl

Všude je hluk,
i když sedím u krbu, je mi zima,
sedím sám.

Otec s matkou se ignorují v kuchyni,
mladší sestra hledí do mobilu, přemítajíc nad popisem ke své nové fotografii,
jenž brzy bude online a k vidění celému světu.

Na fotce má úsměv, který tak dobře znám
ale osobnost její - je mi vzdálená, jako měsíc sám.

Ani hádky, ani tůkání do klávesnice vnímat nechci
chci pouze slýchat praskání dřeva a povzbudivé řeči,
cítit aroma škvařící se pryskyřice -
bohužel, sedím sám, s myšlenkou na šťastné rodiny.

Nadále se v hlavě sám sebe ptám,
kdybychom spolu čas tráвили, byl bych stále sám?

Zahledím se, jak dřevo vlivem ohně tmavne,
proč sedím v místnosti - úplně na dně
a mé srdce přitom chladne..

Cítím se sám.

Občas mi přijde můj skleslý pohled na svět přehnaný.
Možná nad tím až moc přemýtlám.

Když já... cítím se bezradný.. jako bych byl bez rodiny.

Přál jsem si , aby se rodiče stále nehádali
a my čtyři, abychom se více podporovali.

Protože pokrevnost z nás rodinu neudělá.

c í t í m s e s á m